

KAPITOLA

4

Keď som prišla domov, Zoe sedela za naším malým skladacím stolom. „Našla som tri desiatniky a jeden cent v Sudsyho sušičkách!“ chválila sa mi. To dievča vždy niekde nájde peniaze. Vraví, že keby som prestala stále hľadiť na stromy, tiež by som niečo našla.

Bez rozmyslu som siahla do vrecka.

Zoe si to všimla.

„Čo tam máš?“ vyzvedala.

Na moment som si pomyslela, že jej svoju novú bábiku (ktorá nebola až taká nová)

ukážem. Hneď by sa ma však spýtala, za akú hračku som ju vymenila. Na taký rozhovor som nebola pripravená. Nechcela som o tom ani len premýšľať.

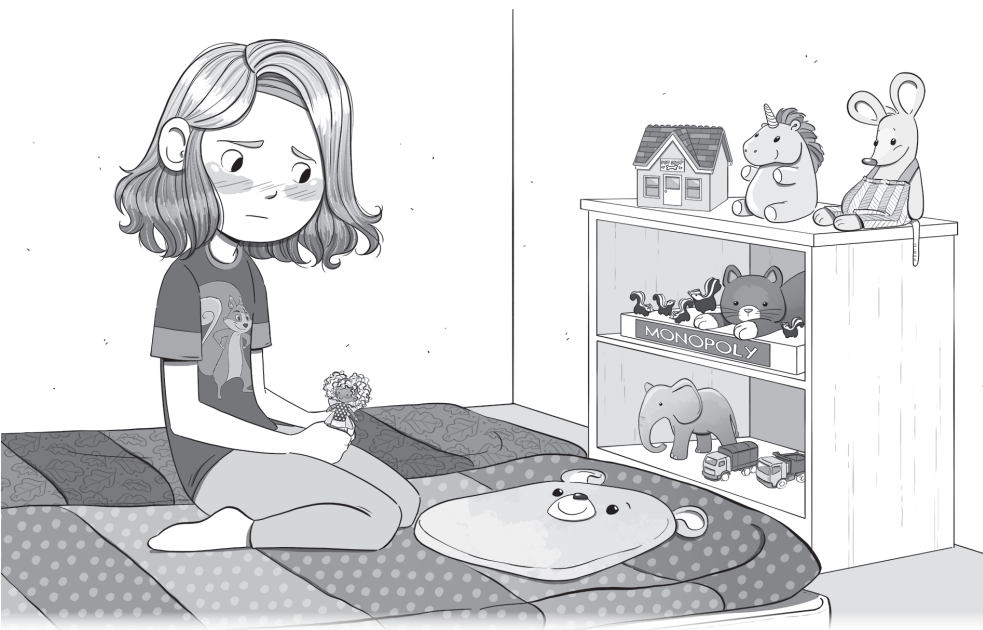
„Vreckovku,“ povedala som jej. Bola to hlúpa odpoveď. Každý, kto by sa na moje vrecko zahľadel, by zbadal ostrý okraj niečoho, čo jednoznačne nebola vreckovka.

Našťastie sa Zoe hneď vrátila k svojmu počítaniu.

Zoe počítala, mamka s ockom začali variť večeru a ja som vyliezla po úzkych schodíkoch do vyvýšenej postele.

Sadla som si na svoj spací vak a vybrala Stellu. Predstavovala som si, ako mi vraví:
Fíha, tak tu teraz bývam?

Šmuha na jej líci vyzerala ako vytetovaný červík. Rozhodla som sa, že to bude húsenica.

Húsenice sú zlaté, keď sa postavia na zadné a obzerajú sa okolo seba.

Spľasnutý macík sedel (ak prázdne vrečko na pyžamo dokáže sedieť) na mojej poduške. Predstavila som mu Stellu. Hneď som videla, ako sa tešil z novej kamarátky. Potom sa ale začal obávať: *A mňa sa teraz vzdáš, Lucy? Budem musieť odísť?*

Pozrela som na svoju poličku. Snežienka, päť skunkov, hra Monopoly a malý obchodík

so zvieratkami sa ma pýtali to isté: *Kto z nás bude musieť odísť?*

Potriasla som hlavou. Mám osem. Viem, že veci nerozprávajú a nemajú city. *Je to len v твоjich predstavách, Lucy*, opakovala som si. A aj keď som vedela, že je to stopercentná pravda, stále ma to trápilo.

Nachvíľu som si ľahla na svoj spací vak a počúvala zvuky zdola. Mamka s ockom vyberali prísady na zapekané tortily a Zoe si pospevovala. Vyzrela som von stropným oknom a premýšľala nad názvami pre hračkárstvo.

Hora hračiek (nie príliš výstižné)

Hniezdo hračiek (tiež nie)

Hravé hračky (možno?)

Hrad hračiek (toto sa mi páči, budova pôsobí skoro ako taký hrad)

Rada sa hrám so slovami. Dobre znejúci názov vás prinúti zvýšiť pozornosť. Ako keď sa slová začínajú na rovnaké písmenko.

Dva dobré názvy ma priviedli k skvelému nápadu. Mali by sme so Zoe spojiť svoje sily a vymyslieť názvy spoločne. Potom môžeme vybrať dva najlepšie, a ak jeden z nich vyhrá, rozdelíme si výhru.

A možno, ak by sme vyhrali spoločnú hračku, mamka s ockom nebudú chcieť, aby sme sa nejakej hračky vzdali.

„Počuj, Zoe,“ zavolala som na sestru v izbe pod sebou. To je výhoda malého domčeka. Nemusíte nikam chodiť, všetkých máte po ruke a počujú vás.

„Chceš vymyslieť dva najlepšie názvy pre hračkárstvo spoločne? Ak vyhráme, môžeme sa podeliť o cenu.“

Nachvíľku zdvihla pohľad od svojho počítania.

„Nie,“ odvetila. „Chcem nákladiak a chcem ho celý pre seba.“

„Malý chamtivec,“ zažartovala som.

„Ak tvoj názov nevyberú, nevyhráš vôbec nič.“

„To je v pohode,“ odvetila. „Mám už našetrených dosť peňazí, aby som si mohla kúpiť nákladiak sama. Len čo hračkárstvo otvorí, presne to aj urobím.“

Povzdychla som si a pozrela na Stellu.

Predstavila som si, koľko zábavy by sme si užili s podzemným kempom. Mohla by som pozvať Angelu a Davida aj všetky ich Universe bábiky.

Predstavila som si, ako mi Stella vraví:

Zasa sa uvidím so všetkými svojimi čarovnými priateľmi!

Spľasnutý macík na mňa hľadel so strachom v očiach. Určite je dobrý v počítaní. Ak si nechám

Stellu a ešte vyhrám aj novú hračku, budem sa musieť vzdať dvoch starých hračiek.

„Nebojte sa,“ zašepkala som všetkým hračkám v izbe.

„Mám dva ciele. Vyhrať súťaž...“

Dokážeš to! Povzbudzovala ma Stella.

So slovami to vieš!

„A presvedčiť mamku s ockom, aby sme si mohli nechať viac než len päť hračiek.“

Spľasnutý macík sa sploštil (ešte viac) ... a vyfúkol si od úľavy.